

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 387/2012
16.11.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Олге Ђуричић и Снежане Андрејевић, чланова већа, са саветником суда Радојком Маринковић, као записничарем, одлучујући по захтеву Д.И. из Н.П., за преиспитивање судске одлуке - пресуде Управног суда I-1 У 23435/10 од 13.07.2012. године, уз учешће противне странке Министарства рада и социјалне политике Републике Србије, чији је правни следбеник Министарство рада, запошљавања и социјалне политике Републике Србије, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 16.11.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се УВАЖАВА, УКИДА пресуда Управног суда I-1 У 23435/10 од 13.07.2012. године и предмет враћа Управном суду на поновно одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом одбијена је тужба тужиоца Д.И. из Н.П. поднета против решења Министарства рада и социјалне политике Републике Србије број 118-00-8/18/2010-05 од 10.05.2010. године, којим је одлучено да тужиоцу, нераспоређеном државном службенику, престаје радни однос у Министарству рада и социјалне политике Републике Србије закључно са 20.05.2010. године и да му се исплаћује отпремнина у износу од 567.826,47 динара најкасније до 20.05.2010. године.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде, понављајући наводе из тужбе, подносилац посебно истиче да за доношење решења о престанку радног односа по сили закона није испоштован рок од два месеца од када је постао нераспоређен, као ни понуда да буде размештен на ново радно место у било којој служби. Надаље, наводи да је на решење којим је утврђено да је нераспоређен почев од 19.03.2012. године уложио жалбу о којој је одлучено решењем Жалбене комисије Владе од 27.04.2010. године. Указује да постоји неуједначена судска пракса по истом правном питању и у том смислу наводи одлуку Управног суда донету у предмету У 23549/10 од 19.05.2011. године. Предлаже да Врховни касациони суд уважи захтев и преиначи побијану пресуду.

У одговору на захтев противна странка сматра да су наводи у захтеву неосновани и да је побијаном пресудом на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно примењено материјално право. Предлаже да суд захтев одбије као неоснован. Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је основан.

Према образложењу побијане пресуде, правилна је одлука туженог да тужиоцу који није распоређен у временском периоду од два месеца почев од 19.03.2010. године престаје радни однос са 20.05.2010. године. Ово из разлога што из списка предмета несумњиво произилази да је коначним и правноснажним решењем Министарства рада и социјалне политике Републике Србије број 112-01-90/3/2010-05 од 05.03.2010. године утврђено да тужилац као државни службеник у том Министарству постаје нераспоређен почев од 19.03.2010. године, па је правилном применом члана 131. став 1. тачка 3. Закона о државним службеницима, донето оспорено решење којим је утврђено да му радни однос престаје по сили закона по протеклу два месеца од када је постао нераспоређен.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да из образложења побијане пресуде и достављених списка који се односе на предмет управног спора не произилази основаност закључка Управног суда да је оспорено решење донето правилном применом члана 131. став 1. тачка 3. Закона о државним службеницима ("Сл. гласник РС" 75/05... 104/09). Наведеном законском одредбом је изричито прописано да државном службенику престаје радни однос по сили закона ако је нераспоређен а не буде премештен на друго радно место, наредног дана од протекла два месеца од кад је постао нераспоређен. Одредбом члана 132. ст. 1. Закона о државним службеницима је прописано да о томе да је државном службенику престао радни однос по сили закона руководиоца доноси решење којим утврђује разлог због кога је радни однос престао и дан кад је радни однос престао. Полазећи од наведених законских одредби, по налажењу Врховног касационог суда, решење из члана 132. Закона о државним службеницима, којим руководиоца утврђује да је државном службенику престао радни однос по сили

.....
закона из разлога прописаних чланом 131. ст.1. тач.3. Закона о државним службеницима, може бити донето тек када су испуњени сви услови прописани том законском одредбом, дакле да је коначним решењем надлежног органа утврђено да је државни службеник постао нераспоређен, да након тога није премештен на друго радно место и да је протекло рок од два месеца од дана када је постао нераспоређен.

Према образложењу побијане пресуде Управни суд је нашао да је правилна одлука туженог да тужиоцу који није распоређен у временском периоду од два месеца, почев од 19.03.2010. године, престаје радни однос са 20.05.2010. године, јер је коначним и правноснажним решењем Министарства рада и социјалне политике Републике Србије број 112-01-90/3/2010-05 од 05.03.2010. године утврђено да тужилац као државни службеник у том Министарству постаје нераспоређен почев од 19.03.2010. године. Међутим, из достављених списа се види да је оспорено решење донето 10.05.2010. године, дакле пре истека наведеном законском одредбом прописаног рока од два месеца од када је тужилац постао нераспоређен.

Подносилац захтева у тужби није истакао да је оспорено решење донето пре истека два месеца од када је постао нераспоређен. Суд, према члану 41. став 1. Закона о управним споровима законитост оспореног управног акта испитује у границама захтева из тужбе, али при том није везан разлозима тужбе, па

Управни суд у образложењу побијане пресуде није дао оцену ове одлучне чињенице, односно да ли су у време доношења оспореног решења били испуњени сви услови да тужиоцу из разлога прописаних чланом 131. став 1. тачка 3. Закона о државним службеницима престане радни однос по сили закона.

Како је, сагласно напред наведеним законским одредбама, ова оцена од битног утицаја на правилну примену материјалног закона у овој управној ствари, Врховни касациони суд налази да из образложења побијане пресуде и приложених доказа не произилази правилност одлуке из диспозитива те пресуде и закључка датог у образложењу да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 3. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" бр. 111/09) одлучио као у диспозитиву ове пресуде и предмет вратио Управном суду који је дужан да расправи питања на која му је указано овом пресудом.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 16.11.2012. године, Узп 387/2012

Записничар,

Радојка Маринковић, с.р.

Председник већа - судија

Снежана Живковић, с.р.